

Hoofdstuk 1 – De stilste plek in huis

Noor hoorde het eerder dan ze het zag.

Het zachte tikken van het toetsenbord in de kamer naast haar. Niet snel, niet gehaast — maar precies langzaam genoeg om te weten dat Sam er weer in zat.

Ze stond in de gang, met haar hand nog op de deurklink van haar eigen kamer. Ze had iets willen vertellen. Iets kleins misschien, maar belangrijk genoeg om haar al de hele middag te volgen. Over school. Of over de tekening die ze had gemaakt. Ze wist het niet meer precies, alleen dat het in haar hoofd groter had geleken dan het nu voelde.

Ze liet de klink los.

Door het kiertje van de deur zag ze Sam zitten. Rug iets gebogen, schouders naar voren, het blauwe licht van het scherm op zijn gezicht. Hij knikte af en toe, maar Noor wist dat dat niet echt voor haar was. Misschien voor iemand anders in dat scherm. Misschien voor niemand.

‘Pap,’ zei ze zacht.

Geen reactie.

Ze probeerde het nog eens, iets harder. ‘Pap.’

Het tikken stopte even. Sam draaide zijn hoofd een paar centimeter, alsof hij even uit een andere wereld terugkwam.

‘Ja, Noor?’

Hij glimlachte niet echt, maar ook niet niet. Dat was het moeilijke aan Sam de laatste tijd. Hij was er wel, maar nooit helemaal.

Noor keek naar haar schoenen. Ze had ineens geen zin meer om te praten.

‘Niks,’ zei ze.

‘Niks bestaat niet,’ zei Sam automatisch, terwijl zijn ogen alweer naar het scherm gleden.

Dat zei hij vaker. Alsof woorden iets waren wat je altijd moest openen, zoals een deur die nooit echt op slot zat.

Noor knikte, ook al keek hij niet.

‘Het was niet belangrijk,’ zei ze.

En voordat hij nog iets kon zeggen, liep ze terug de gang in.

Achter haar hoorde ze het tikken weer beginnen.

Maar in de gang was het stiller dan in haar kamer.

Hoofdstuk 2 – De andere deur

De volgende ochtend voelde het huis anders, ook al was er niks veranderd.

Noor merkte het aan de geluiden. Of juist aan wat er níét was. Geen muziek in de keuken. Geen geroezemoes van Sam die iets tegen zichzelf zei terwijl hij koffie zetten. Alleen het tikken van de koelkast, alsof die het huis wakker hield.

Ze liep op blote voeten naar de keuken.

Op tafel lag een notitiebriefje. Niet voor haar, dat kon ze meteen zien. Het lag half onder een mok geschoven, alsof het haastig was achtergelaten.

Boodschappen. Vergadering 10:00. Sorry.

Noor las het twee keer. Alsof het de tweede keer misschien meer zou worden dan het was.

Ze schoof het briefje terug.

De keuken voelde groot zonder geluid.

Toen hoorde ze het weer: het zachte geluid uit de andere kamer. Niet het toetsenbord deze keer, maar een stem. Sam praatte. Tegen iemand in het scherm.

Noor bleef even staan in de deuropening.

Hij lachte kort. Zo'n lach die niet bleef hangen.

'Ja, dat kan ik morgen wel doen,' zei hij.

Pauze.

'Nee, geen probleem hoor.'

Nog een pauze. Hij knikte weer.

Noor wist niet tegen wie hij praatte. Dat maakte het misschien nog erger. Iemand die ze niet kende, kreeg woorden die zij nog niet had gekregen.

Ze liep terug naar de gang.

Daar bleef ze staan bij de voordeur.

Die deur ging naar buiten. Naar school. Naar de straat. Naar alles wat niet thuis was.

Maar er was ook een andere deur. De deur naar de kamer waar Sam zat.

Noor had nooit zo gedacht over deuren. Tot nu toe waren het gewoon deuren geweest. Dingen die open en dicht gingen.

Nu leek het alsof het huis ze had gekozen.

De voordeur ging naar buiten.

De andere deur naar ergens waar ze niet helemaal bij hoorde.

Ze legde haar hand op de deur naar Sam's kamer.

Aarzelend.

Vanachter de deur hoorde ze weer stilte. Hij was even niet aan het praten.

Heel zacht zei ze: 'Pap?'

Er kwam geen antwoord.

Maar deze keer dacht ze niet meteen dat ze moest weggaan.

Ze bleef staan.

Hoofdstuk 3 – Het moment dat het misgaat

Noor had het niet gepland.

Ze had het de hele ochtend vastgehouden, alsof het iets was wat je in je hand kon bewaren zonder dat het kapot ging.

Het ging over de tekenwedstrijd op school.

Niet zomaar een wedstrijd. De winnaar mocht zijn tekening ophangen in de hal van het gemeentehuis. De juf had gezegd dat het belangrijk was. Noor had geknikt, terwijl ze vooral dacht aan één ding: dat ze het Sam zou laten zien.

Ze had haar tekening al drie dagen geleden afgemaakt.

Een huis.

Twee deuren.

En daartussenin een meisje dat niet wist welke ze moest kiezen.

Ze had hem nog niet laten zien. Elke keer als ze het wilde doen, was Sam bezig. Of aan het bellen. Of “heel even niet beschikbaar”.

Dus nu, die ochtend, besloot ze dat het gewoon moest.

Ze stond weer in de deuropening van zijn kamer.

Het scherm was al aan. Natuurlijk was het al aan.

Sam zat voorovergebogen, zijn hand aan zijn hoofd, alsof hij iets ingewikkelds probeerde op te lossen dat groter was dan de kamer zelf.

Noor hield haar tekening achter haar rug.

‘Pap?’

Hij zuchtte zacht, zonder op te kijken.

‘Ja, Noor.’

Ze wachtte. Dat was het moeilijkste deel. Het wachten op het moment dat iemand echt keek.

‘Ik heb iets gemaakt.’

Sam knikte. ‘Mooi.’

Dat was geen echte reactie. Dat wist ze inmiddels.

‘Je hebt het nog niet gezien.’